

landhuisdorpje Kijkduin, hadden ze vaak verrast stilgestaan voor de typische lage woningen, zonder trappen, alles gelijkvloersch, met een groot stuk grond er bij.

Zoo'n huis moet gezellig en toch niet duur zijn . . . had ze gezegd. Van toen af hadden ze niets anders gewild dan daar te wonen, dicht bij de zee, met 't wijd uitzicht over 't land met de koeien . . . Midden in den zomer waren ze getrouwd — hun huwelijksreisje was geweest naar hun eigen landhuis, dat vroolijk en licht-getint gemeubileerd was.

't Was veel voordeeliger uitgekomen dan in de stad: geen loopers, kleine, lage gordijntjes — en de meubileering in den stijl van het huis: modern, goed van vorm en verhouding. Verwoed was Henk op de ontginning van hun tuin aangevallen, liep in een manchesterpak rond en smoorde lustig z'n pijpje. Ze had hem een paar klompen cadeau gedaan, en de Duinoord-kennissen, die gaarne eens langs fietsten, hadden de wonderlijkste verhalen van hen verteld. Ze voelden zich 'n tikje buitenissig, en lieten 't zich gaarne aanleunen; immers, hoe veel gemakkelijker en ongedwongener leefden ze hier dan een half uur verder in 't quasi-deftige Duinoord, waar ieder, noodgedwongen, z'n stand moest ophouden in allerlei opgedrongen en onnatuurlijke grootdoenerij. Het was hun wel eens opgevallen, hoe collega's, bij hen op bezoek, hen stil benijdden om hun originele, gezonde levenswijze.

Hartogs, een oudere collega, die tot over z'n ooren in 't verenigings-leven zat, had wel eens erkend: Als ik naar jullie toefiets en ik laat den klopper op de deur vallen, dan krijg ik 't gevoel, of ik voor een poosje in een andere wereld kom . . .

O — de na-zomer en de herfst waren heerlijk geweest: één aanhoudende weelde, en als ze, in den avond, nog in den voorhof zaten, de hemel nog na-gloeide, in de verte de lichtjes begonnen te glimmen en ze zich allengs terugtrokken in de veilige, vertrouwde beschutting van hun huis, dan hadden ze wel eens na-gestameld: „Maak het niet te veel, o Heer . . .”

En nu was 't morgen Kerstmis.

Voor 't eerst zouden ze 't vieren in hun eigen huis — drie dagen Henk was niet te bewegen geweest er een dag tusschen uit te trekken — waarmee ze zich spoedig verzoend had — daar hij een plan had uitgewerkt om den tweeden Kerstdag familie met kinderen uit te noodigen bij den kerstboom.

Ze hadden een aardigen boom in den tuin, dien ze, met eenige moeite, wel in leven konden houden.

Vanmiddag hadden ze samen 't karwei volbracht en in den namiddag reeds een aanvang gemaakt met de sobere, voorname versiering: zilverdraad met smalle witte kaarsen.

Niet lang hadden ze gearzeld; als ze een kerstboom namen, er dan géén pronkerige klater-goud uitstalling van te maken, met verkapte Sint-Nicolaas surprises.

Misschien voor de komende gasten een teleurstelling, die ze er dan maar op den koop toe bij moesten nemen: het was hier, als bekend, tòch „anders dan anders.”

O — ze verlangde nu reeds hem te zien branden — 't beverig schijnsel, langzaam, al meer òp-stralend, en dan de kinderstemmetjes te hooren: Sterre van 't Oosten

Met haar mouw veegde ze eens tegen het glas van een der ramen, om zich te oriënteeren, doch het liet geen doorzicht toe.

— Gunst, zou 't regenen? vroeg ze aan een mede-passagier.

De conducteur remde.

Dat was de eerste halte in 't dorp al.

De deur schoot open en tegelijkertijd voelde Tine een kouden tochtstroom en iets nats binnendwarrelen

— Mènschen . . . , 't snéúwt! riep ze, bijna kinderlijk-verrukt.

Een paar lachten er om.

Mien Verboog kreeg er een kleur van — die Tine ook altijd . . . !

Ze schoof reeds naar voren, want ze waren dicht bij huis.

Tine hielp haar uitstappen.

— O, Mien — kijk es 't is haast niet te gelooven nèt 'n verhaaltje uit een Zondagsschool-boekje Kerstmis met sneeuw Prachtig, hè?